

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:

██████████
bytem ██████████

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

za účasti: **Vodafone Czech Republic a.s., IČO 25788001**
se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Bajerem
se sídlem U Roháčových kasáren 1555/10, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29. 3. 2017, č. j. ČTÚ-2 517/2017-603,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad a bylo potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. ČTÚ-52 414/2015-631/III. vyř. NP - GrT. Prvostupňovým rozhodnutím bylo dle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o návrhu žalobce proti zúčastněné osobě ve věci sporu dle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), o zajištění poskytování služeb elektronických komunikací u předmětného telefonního čísla v souladu s uzavřenou smlouvou.
2. Soud doplňuje, že žaloba byla původně podána u civilního Obvodního soudu pro Prahu 5, který usnesením ze dne 25. 11. 2019 zastavil řízení s tím, že žalobce má podat žalobu ke správnímu soudu. K tomu viz usnesení zvláštního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. Konf 22/2006-8, který zdůraznil, že pravomoc soudu v řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, je založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů.
3. Rovněž je nezbytné zmínit, že žalobce podal žádost o povolení obnovy správního řízení ukončeného napadeným rozhodnutím. Žádost o obnovu řízení byla zamítnuta rozhodnutím předsedkyně Rady žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. ČTÚ-2 517/2017-603/V. vyř., zamítnut byl též rozklad, a to rozhodnutím Rady žalovaného ze dne 21. 10. 2020, č. j. ČTÚ-2 517/2017-603/VII. vyř. Žalobce podal žalobu také proti tomuto rozhodnutí, která je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 9 A 122/2020.
4. Žalobce v žalobě uvedl, že se svým návrhem na zahájení sporného správního řízení podaným dne 3. 8. 2015 domáhal jednak opětovného zpřístupnění služeb na předmětném telefonním čísle, jednak náhrady škody, avšak opakovaně ve svých podáních uplatňoval i požadavek, aby bylo postaveno na jisto, že zúčastněná osoba porušila svoje povinnosti neoprávněným zablokováním předmětného telefonního čísla.
5. To, že žalovaný odmítl o návrhu žalobce rozhodnout meritorně, žalobce označil za odmítnutí spravedlnosti. Žalovaný nadto svým předchozím jednáním, tj. nezajištěním předmětného telefonního čísla v souladu s žalobcovým návrhem na předběžné opatření, fakticky způsobil situaci, která vedla k zastavení správního řízení. Rozhodnutí o předběžném opatření není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, tvoří však nedílnou součást správního řízení. Žalobce označil za absurdní, aby se správní orgány dovolávaly správnosti a zákonnosti svých rozhodnutí na základě svého předchozího vadného postupu.
6. Žalobce rozporoval tvrzení zúčastněné osoby, že telefonické hovory, během nichž mělo být žalobci přislíbeno, že po něm nebude požadováno odškodnění dle § 63 odst. 1 písm. p)

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zákona o elektronických komunikacích za předčasné ukončení smlouvy, nebyly nahrávány. Dle žalobce nesla zúčastněná osoba důkazní břemeno ohledně předložení nahrávek.

7. Návazně na to žalobce soudu navrhl předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie, zda v případě dohody uzavřené prostřednictvím telefonu mezi spotřebitelem a podnikatelem jde k tíži spotřebitele, pokud uvedená nahrávka není podnikatelem předložena.
8. V napadeném rozhodnutí také není reflektováno, že podle § 62 zákona o elektronických komunikacích nelze zablokovat služby pro nehrazení odškodnění.
9. Dále žalobce upozornil, že dohoda o nových podmínkách byla učiněna ještě před ukončením původní smlouvy, tedy materiálně nahrazovala/modifikovala předchozí smlouvu.
10. Co se týče nemožnosti zpřístupnění předmětného telefonního čísla, žalobce odkázal na zásadu, že nikdo nemůže mít prospěch z vlastního protiprávního jednání, přičemž je v možnostech zúčastněné osoby předmětné číslo vykoupit. Mimoto byl žalobce přesvědčen, že v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nebylo pravdou, že je předmětné telefonní číslo využíváno třetí osobou. Žalobce navrhl, aby soud vyzval zúčastněnou osobu, nechť předloží důkazy o skutečné aktivitě a reálném využívání předmětného telefonního čísla od února 2017 do dne podání žaloby, kdy tato doba zasahuje do dne vydání napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Úvodem plně odkázal na napadené a prvostupňové rozhodnutí a konstatoval, že žalobce v žalobě uvádí v podstatě tytéž argumenty jako ve své žádosti o obnovu řízení a v rozkladu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení, pročez žalovaný odkázal i na tato související rozhodnutí.
12. Stran námítky žalobce, že žalovaný nezajistil předmětné telefonní číslo k návrhu žalobce na vydání předběžného opatření, žalovaný uvedl, že o návrhu na nařízení předběžného opatření rozhodl rozhodnutím ze dne 12. 8. 2015, č. j. ČTÚ-52 414/2015-631/III. vyř. – GrT, kterým návrh zamítl, rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. ČTÚ-59 340/2015-603/II, byl následně zamítnut rozklad. V posledně zmíněném rozhodnutí bylo odkázáno na judikaturu týkající se podmínek, při jejichž splnění lze předběžné opatření nařídit, přičemž předběžné opatření nemůže být zásadně vydáno, jestliže by jeho obsah byl totožný s rozhodnutím ve věci samé, jak tomu bylo i v případě žalobcova návrhu na vydání předběžného opatření, poněvadž by se tím předbíhalo rozhodnutí ve věci samé (rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 7 Co 1834/95, či Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2011, č. j. 38 Cad 15/2005-353). Citovanou judikaturu lze dle žalovaného aplikovat i na předběžná opatření dle správního řádu.
13. Pokud žalobce namítl, že se napadené rozhodnutí nevyjadřuje k telefonickým hovorům žalobce se zúčastněnou osobou nebo k „dohodě o nových podmínkách“, žalovaný opáčil, že se v napadeném rozhodnutí konstatuje, že vzhledem k zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se již nebylo možné jakkoli dále zabývat meritem, tj. zda byl původní návrh žalobce důvodný, či nikoli (tedy i

Shodu s prvopisem potvrzuje:

většinou jeho rozkladových námitek). Nadto zúčastněná osoba uvedla, že neeviduje záznamy telefonických hovorů s žalobcem a nemůže je tedy předložit.

14. Co se týče přesvědčení žalobce, že „*k okamžiku, kdy žalovaný rozhodoval o oprávněm prostředku, nebyly pravdivé informace, že předmětné telefonní číslo je využíváno třetí osobou*“, a jeho návrhu, aby soud vyzval zúčastněnou osobu k předložení důkazů o reálném využívání předmětného telefonního čísla třetí osobou v době od února 2017 do současnosti, žalovaný v první řadě odkázal na § 75 odst. 1 s. ř. s., dle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dále žalovaný podotkl, že ve správním spisu jsou obsaženy důkazy prokazující užívání předmětného telefonního čísla jiným účastníkem. Zúčastněná osoba doložila vyúčtování ze dne 25. 10. 2016 za zúčtovací období od 25. 9. 2016 do 24. 10. 2016 vystavené na třetí osobu, jejíž jméno nebylo možno z důvodu ochrany osobních údajů uvést. Též ve vyjádření k rozkladu žalobce zúčastněná osoba zopakovala, že předmětné telefonní číslo užívá nový účastník odlišný od žalobce, a fakticky ani právně nelze zajistit, aby bylo opětovně užíváno žalobcem. Žalobce pak v žalobě nepředkládá žádný důkaz k prokázání svého přesvědčení. Pokud měl žalobce za to, že zúčastněnou osobou doložený důkaz není průkazný, mohl tuto námitku uplatnit v rámci řízení o rozkladu. Nadto žalovaný dodal, že k doložení skutečnosti, že předmětné telefonní číslo užívá třetí osoba, nebylo nutno předkládat důkaz o reálném využívání předmětného telefonního čísla, postačujícím důkazem bylo předložené vyúčtování služeb, kde je uveden nový uživatel, když smlouva nebyla uzavřena v písemné podobě.

Další vyjádření

15. V replice žalobce uvedl, že návrh na nařízení předběžného opatření v sobě implicitně zahrnoval skutečnost, že kladným rozhodnutím o předběžném opatření by bylo znemožněno předmětné telefonní číslo zpřístupnit třetí osobě. Žalobce zdůraznil, že předběžným opatřením neměl v úmyslu fakticky docílit rozhodnutí ve věci samé, jak sugeruje žalovaný, nýbrž v souladu se smyslem tohoto institutu mělo jít o prozatímní úpravu poměrů do doby vydání meritorního rozhodnutí. Žalobce dokonce nabízel, že složí kauci. Dále označil za nepřijatelné a rozporné s dobrými mravy, že zúčastněná osoba v průběhu sporu převedla předmětné telefonní číslo na třetí osobu, čímž posléze argumentovala na svou obranu.
16. V doplnění repliky žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 10. 2015, č. j. 70 Co 228/2015-38, které se dotýká podmínek vydání předběžného opatření a které dle žalobce vyvrací žalovaným uváděnou judikaturu. Zejména toto rozhodnutí konstatuje, že předběžné opatření zajišťuje, aby konečné rozhodnutí mělo vůbec reálný význam. Dle žalobce přitom zúčastněné osobě nehrozila žádná újma tím, že se zdrží znepřístupnění předmětného telefonního čísla ve prospěch žalobce. Navíc nebyl žalovaný vázán přesným výrokem petitu návrhu na nařízení předběžného opatření, mohl jej upravit dle smyslu požadavků žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2007, sp. zn. 22 Cdo 19/2007), či jej vyzvat k upřesnění. Taktéž zpochybnil nezávislost žalovaného, který postupuje ve prospěch operátorů. Rovněž poukázal na to, že žalovanému trvalo téměř jeden kalendářní rok, než předal spisový materiál. Závěrem uvedl, že předáním předmětného telefonního čísla třetí osobě bylo zasaženo do jeho práva na tajemství dopravovaných zpráv a soukromé komunikace vůbec.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

17. Zúčastněná osoba uvedla, že považuje napadené a prvostupňové rozhodnutí za správná a zákonná, ztotožnila se s argumentací žalovaného a zopakovala tvrzení, která uváděla již ve správním řízení.
18. Ve vyjádření reagujícím na vyjádření zúčastněné osoby žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, aby měl žalovaný pravomoc rozhodovat o soukromoprávních sporech s operátory, kteří na žalovaného uplatňují svůj vliv, spory by měly rozhodovat výhradně nezávislé soudy. Též poukázal na další své spory se zúčastněnou osobou a zopakoval své argumenty již uvedené v dřívějších podáních.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.*
21. Ze správního spisu se podává, že žalobce se ve svém návrhu ze dne 3. 8. 2015 dožadoval:
- a. Vydání rozhodnutí ve věci samé – *„Odpůrce je povinen zajistit úplný provoz telekomunikačních služeb na telefonní lince v souladu se smlouvou uzavřenou dne 4. 3. 2015.*
Odpůrce je povinen navrhovateli zaplatit na náhradě majetkové a nemajetkové újmy částku ve výši 40 000 Kč [...].“
 - b. Vydání mezitímního rozhodnutí o základu věci týkajícího se nároku na náhradu majetkové a nemajetkové újmy.
 - c. Nařízení předběžného opatření – *„Odpůrce je povinen zajistit úplný provoz telekomunikačních služeb na telefonní lince vykonatelností tohoto rozhodnutí“.*
 - d. Zajištění důkazních prostředků – záznamů telefonických hovorů mezi žalobcem a zúčastněnou osobou ze dne 24. 3. 2015 a 25. 3. 2015.
22. Návrh na nařízení předběžného opatření byl zamítnut, návrh na náhradu škody (včetně mezitímního rozhodnutí) byl odložen (rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2015, č. j. ČTÚ-52 414/2015-631/IV. vyř. – GrT, rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 8. 12. 2015, č. j. ČTÚ-59 340/2015-603), neboť rozhodnutí o něm náleží do pravomoci civilních soudů. Zbývalo rozhodnout o části návrhu, aby žalovaný (meritorním rozhodnutím) uložil zúčastněné osobě obnovení provozu předmětného telefonního čísla. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že není oprávněn takovou povinností zúčastněné osobě uložit v situaci, kdy zúčastněná osoba již poskytla předmětné telefonní číslo třetí osobě, protože se žádost žalobce (její zbývající část) stala zjevně bezpředmětnou.
23. Soud úvodem zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu je procesní rozhodnutí a soud může zohlednit pouze ty žalobní námitky, které zpochybňují splnění podmínek pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (a pro související zrušení prvostupňového rozhodnutí). Co se týče otázky bezpředmětnosti žádosti, tu je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoli rozhodnutím o žádosti, ať už kladným, nebo záporným,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nedojde k žádné změně v právním postavení žadatele (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2010, č. j. 10 Ca 15/2009-49; obdobně rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013, č. j. 30 A 94/2012-41).

24. Soud proto nemůže zohlednit argumentaci žalobce týkající se toho: zda mu bylo během telefonických hovorů se zaměstnanci zúčastněné osoby přislíbeno, že po něm nebude požadováno odškodnění dle § 63 odst. 1 písm. p) zákona o elektronických komunikacích za předčasné ukončení smlouvy; zda byly, či nebyly telefonické hovory nahrávány zúčastněnou osobou a zda je má k dispozici; zda má zúčastněná osoba povinnost telefonické hovory nahrávat a předložit je správním orgánům (ergo je bezpředmětné i navrhované předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie); zda by se v případě dané smlouvy uzavřené při telefonickém hovoru jednalo o zcela novou smlouvu, či o modifikaci/nahrazení stávající smlouvy; zda mohla zúčastněná osoba zablokovat služby pro nehrazení odškodnění; že předáním předmětného telefonního čísla třetí osobě bylo zasaženo do žalobcova práva na tajemství dopravovaných zpráv a soukromé komunikace vůbec.
25. K problematice splnění podmínek § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu žalobce v žalobě v zásadě uvedl jen to, že žalovaný svým nesprávným a nezákonným postupem – zamítnutím návrhu na nařízení předběžného opatření – fakticky tyto podmínky vytvořil (k tomu viz níže).
26. Spekulace žalobce o tom, zda je předmětné číslo třetí osobou aktivně užíváno, má soud za zcela vágní a nepodložené (příčemž v rozkladu nebyla tato námitka uplatněna). Naopak z vyúčtování předloženého zúčastněnou osobou během správního řízení je zřejmé, že je předmětné telefonní číslo třetí osobou užíváno (uživatel telefonního čísla nemá žádnou povinnost jej „aktivně“ užívat, uzavřením smlouvy s operátorem získává právo jej užívat). Soud tudíž považuje návrh žalobce, aby soud vyzval zúčastněnou osobu, nechť předloží důkazy o skutečné aktivitě a reálném využívání předmětného telefonního čísla od února 2017 do dne podání žaloby, za bezúčelný. Kromě toho převážná část této doby spadá až do období po vydání napadeného rozhodnutí, pročez by to bylo v rozporu s výše zmíněným § 75 odst. 1 s. ř. s.
27. Zásada, že nikdo nemůže mít prospěch z vlastního protiprávního jednání, nemůže založit oprávnění žalovaného naříditi zúčastněné osobě odebrání předmětného telefonního čísla třetí osobě a jeho přidělení žalobci. Třetí osoba se totiž ničeho protiprávního nedopustila, naopak je v dobré víře, že předmětné číslo užívá po právu (resp. žalobce tuto presumovanou dobrou víru ničím nevyvrací). Soud též odmítá myšlenku, že by zúčastněná osoba měla třetí osobě učinit nabídku na zpětné odkoupení předmětného telefonního čísla, takový postup nelze zúčastněné osobě uložit, mimoto odkup závisí na vůli třetí osoby, které žalovaný v předmětném správním řízení nemohl vůbec ukládat jakékoli povinnosti.
28. Žalobce se rovněž mýlí, pokud naznačuje, že nemohl-li žalovaný rozhodnout o odejmutí předmětného čísla třetí osobě a jeho přidělení žalobci, měl alespoň vydat deklaratorní rozhodnutí o tom, že zúčastněná osoba postupovala nezákonně. Předně, z obsahu meritorního petitu žalobcova návrhu ze dne 3. 8. 2015 takový návrh nelze dovodit (soud na tomto místě připomíná dispoziční zásadu, je tedy na žalobci, jak svůj petit naformuluje). Zejména však případné uplatnění náhrady majetkové a nemajetkové újmy před civilním soudem (viz odložení návrhu na náhradu škody žalovaným) takové rozhodnutí žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nevyžaduje, naopak je plně v kompetenci civilního soudu posoudit, zda žalobci vznikla škoda v důsledku nezákonného postupu zúčastněné osoby a jaká byla její výše.

29. Žalobce tak neuvedl žádné relevantní argumenty pro svoje přesvědčení, že žalovaný mohl a měl vydat rozhodnutí, kterým by došlo ke změně žalobcova právního postavení (rozhodnutí o obnovení provozu předmětného telefonního čísla). Žalovaný na str. 2-3 prvostupňového rozhodnutí řádně odůvodnil, z jakého důvodu se návrh žalobce stal zjevně bezpředmětným – uložena povinnost poskytovat služby na předmětném telefonním čísle by byla nevymahatelná, jelikož žalovaný nemůže zúčastněné osobě nařídít odebrání telefonního čísla třetí osobě, když zákon o elektronických komunikacích takovou pravomoc žalovanému nedává a bylo by tím zasaženo do práv třetí osoby nabytých v dobré víře, přičemž pokud by zúčastněná osoba odebrala třetí osobě předmětné telefonní číslo, dopustila by se porušení zákona o elektronických komunikacích. Předseda Rady žalovaného na str. 13 napadeného rozhodnutí pak postup žalovaného aproboval. Soud považuje tuto úvahu správních orgánů za správnou, žalobce ji v žalobě nijak přímo nevyvracel.
30. Pokud jde o zamítnutí žalobcova návrhu na vydání předběžného opatření, soud jej přezkoumal v rámci přezkumu procesního postupu žalovaného a dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně a zákonně.
31. Předběžným opatřením se zásadně nelze dožadovat uložení totožné povinnosti jako meritorním rozhodnutím (např. POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, „*Předběžné opatření jako zajišťovací prostředek by nemělo svým obsahem nahrazovat meritorní rozhodnutí.*“; totéž platí pro soudní řízení – viz žalovaným výše označená rozhodnutí soudů), což žalobce učinil, a žalovaný proto s tímto odůvodněním a s odkazy na přílehlavou judikaturu návrh žalobce zamítl.
32. Soud odmítá tezi žalobce, že si měl žalovaný „domyslet“ takový petit návrhu na vydání předběžného opatření, který by byl akceptovatelný. Dotčený petit byl srozumitelný a jednoznačný a doslovně se shodoval s meritorním petitem. Ze zbývajících obsahu návrhu žalobce ze dne 3. 8. 2015 nejde dovodit, že měl mít dotčený petit jiný obsah. Ostatně ani z rozkladu žalobce ze dne 4. 9. 2015 proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na nařízení předběžného opatření nelze seznat jiný petit, veškerá argumentace směřuje k aktivaci telefonní linky. S ohledem na dispoziční zásadu (jedná se o žádost o vydání předběžného opatření) by správní orgán mohl k úpravě dotčeného petitu přistoupit výhradně tehdy, kdyby petit obsahoval určité nepřesnosti či kdyby byl částečně nesrozumitelný, přičemž tyto nejednoznačnosti by bylo možné odstranit výkladem v kontextu celého návrhu. O takovou situaci však v projednávané věci nešlo, žalovaný proto nebyl oprávněn a ani povinen dotčený petit jakkoli měnit a upravovat. Nadto by se jednalo o úpravu ve prospěch jedné ze stran sporného řízení, což je v rozporu se zásadou nestrannosti.
33. Pokud tedy chtěl žalobce formulovat dotčený petit tak, že se zúčastněné osobě zakazuje s předmětným číslem po dobu správního řízení nakládat (převedení předmětného čísla na třetí osobu se jeví jako předvídatelný potenciální postup zúčastněné osoby), měl tak učinit, což se nestalo.
34. Nutno dodat, že i kdyby soud shledal rozhodnutí žalovaného o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření vadným, nevedlo by to ke zrušení prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Soud může zrušit správní rozhodnutí pro vadu řízení jen tehdy, mohla-li mít daná vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 78 odst. 1 a § 76

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Prvostupňové i napadené rozhodnutí však byla vydána v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy v souladu se zákonem, a správní orgány ani jinak postupovat nemohly. Lze dodat, že i kdyby soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, nemohl by správní orgány zavázat k jinému postupu, než k zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

35. Závěrem, k námitce žalobce, že žalovaný postupuje ve prospěch operátorů (míněno obecně), soud odkazuje na výše uvedené posouzení postupu žalovaného, který v daném případě shledal zákonným. Úvahy žalobce, že spory s operátory by měl rozhodovat výhradně nezávislý soud, pokládá soud za irelevantní – zákonodárce zvolil možnost řešení soukromoprávního sporu primárně správním orgánem, což je přípustné, a účastník sporu se může v případě nesouhlasu se správním rozhodnutím domoci soudní ochrany. Co se týče délky správního řízení, soud zdůrazňuje, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí je lhůtou toliko pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33). Lze doplnit, že měl-li žalobce za to, že ve správním řízení dochází k průtahům, mohl využít prostředky ochrany proti nečinnosti, potažmo podat žalobu proti nečinnosti, což neučinil.

Závěr

36. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
37. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
38. Soud konečně rozhodl tak, že zúčastněné osobě nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí neuložil plnění žádných povinností, ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: